

Pärskeitä

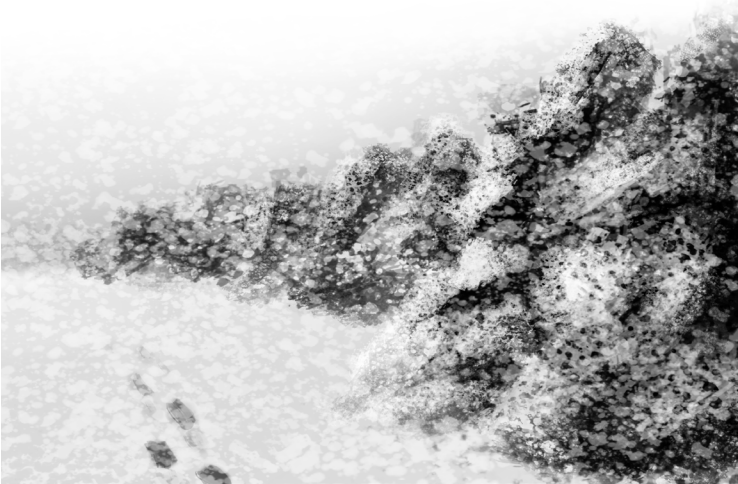
Laatujournalismia jo vuodesta 1891 4 | 2020–2021

Junavaunua metsästämissä s. 16

Kun koulu on liian helppoa s. 8

My friend s. 22

Pärskeitä

4 | 2020-2021

- 3 Pääkirjoitus
- 4 Tapahtunutta
- 5 Book Recommendations
- 6 Ressu Survival Guide
- 7 Ressu Survival Guide: Ruoholahdenkatu
- 8 Kun koulu on liian helppoa
- 10 The Ingrian Finnish history
- 12 Raportti ressujen kesätöistä
- 14 Näytönohjaimista
- 16 Junavaunua metsästämissä
- 18 Thoughts spring brings to mind
- 20 Ahdistelu koskettaa monia, ja siitä täytyy puhua
- 22 My friend
- 23 Sanottua
- 24 Takakansi

Etukansi: Akanksha Sur
Takakannen kuvitus: Siina Jäppinen

Etkö halua arkistoida Pärskeitä-lehteä itsellesi? Palautathan lehden Pärskeitä-laatikkoon, joita on koulumme kirjastossa. Näin voimme kerätä vanhoja Pärskeitä koululle ja nauttia niistä myös jatkossa!

Do you not wish to keep your Pärskeitä after you have read it? Please return the magazine to one of our Pärskeitä boxes that are in the school library. This way we may collect old editions to the school and enjoy them in the future as well!

Tähänkin asti on selvitty

Miten niin en voi olla mutella, kun kysyt jotain? Moni vuorovaikutuksen perusasia oli päässyt unohtumaan, kun tuli aika palata takaisin ikävöidyn koulurakennuksen huomaan. Täytyi oppia jälleen avaamaan suunsa ja muodostamaan katsekontakti, vaikka silmät olivat tottuneet tuijottamaan lasittuneina tietokoneen ruutua. Viimeiset kuukaudet ovat lipuneet ohi kuin sumussa, ja puolet kasvoista peittää edelleen jokin mystinen kangaspala.

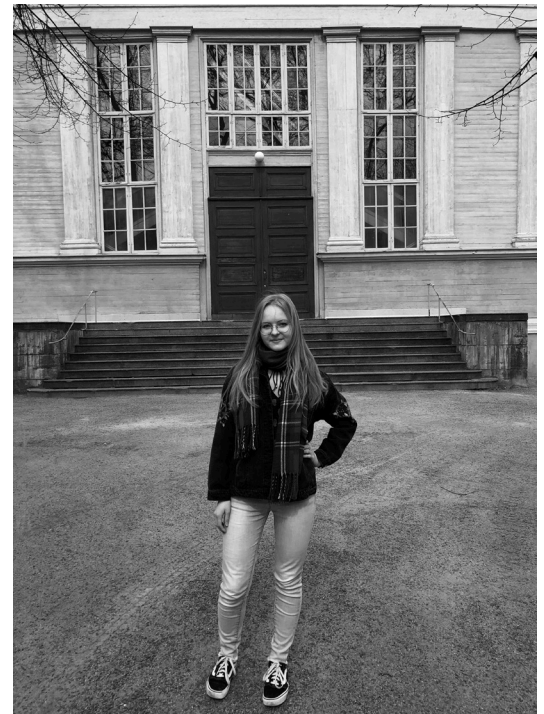
Oikeastaan lukiolaisen elämä on viime aikoina ollut kaikki luovuuden rippeet vaativaa sopeutumista (nimimerkillä treenasin vanhoja mielikuvitusystävän kanssa), ja isoihin kysymyksiin voi olla mahdotonta vastata muuten kuin epämääräisesti mumisten. Silti nuoriin kohdistuu paljon odotuksia: pitäisi rakentaa perustat identiteetille, joka kestäisi tulevatkin koitokset, ja hokea väsymättä itselleen “kyllä mä jaksan”.

Kasautuvat epävarmuustekijät, kuten huoli opiskelupaikan saamisesta, ylioppilaskirjoituksista tai läheisten hyvinvoinnista, ovat kuitenkin koetelleet mielenterveyttä, ja nuorelle yksikin vuosi on voinut tuntua jatkuvalta kamppailulta unelmien ja velvollisuuksien ristitulella tai jopa eliniältä. Lokeroitammekin voisi jo tässä vaiheessa kutsua aikakapseleiksi, sillä niiden syvyyksiin sullotut esineet muistuttavat elämästämme ennen etäilyä, joka on saattanut tehdä meistä lähes eri ihmisiä.

Lukiohan on monelle käännekohta, jossa kasvetaan ja kypsytään sekä käydään läpi pieniä suuria muutoksia. Ainakin alkumetreillä saattaa hermostuneena hapuilla väkijoukosta juttukaveria, jonka viereen uskaltaisi istua. Pelottaa, että ei sovi joukkoon, ja hädin tuskin rohkenee puhjeta edes ujoon hymyyn — ai niin, eihän sitä kukaan taitaisikaan näissä olosuhteissa nähdä. Älä kuitenkaan huoli, vaan pidä mielesi avoinna: vaikka ressuja on moneen menoon, yhteisöllisyyden tunne jaetaan jokaisen kesken.

Yhteistyöllä on myös taitava toimituskuntamme toteuttanut hyppysissäsi pitelemäsi lehden — jos ei ihan telepatia- niin etäyhteydellä ainakin. Minulla on suuri kunnia saada toimia Pärskeiden uudessa johtoryhmässä yhdessä English Editor **Aruba Ghummanin**, toimitussihteereiden **Jeeve Masudan** ja **Maija Nikolaevskajan**, AD **Akanksha Surin** ja somevastaava **Daniel Nikkarin** kanssa. Näiltä kevään huumassa tehdyiltä sivuilta löydät muun muassa selviytymisoppaan lukiotaipaleensa aloittaville, inspiroivia näkökulmia kesään ja ajatuksia vakavista elämää mullistavista aiheista.

Meissä on tulevaisuus ja sitä rataa, mutta yritetään ottaa päivä kerrallaan. Kaiken ei tarvitse olla selvillä juuri nyt. Kehottaisinkin kaikkia irtautumaan kesällä rutineista ja olemaan aidosti kiinnostuneita siitä, mitä ympärillä oleville ihmisille kuuluu. Haluan antaa riehakkaat onnittelet kaikille kevään ylioppilaille ja toivottaa uudet ykköset lämpimästi tervetulleiksi. Ikimuistoista kesälomaa koko Ressun väelle!

Nea Kempainen

Päätoimittaja Nea Kempainen	English editor Aruba Ghumman	Toimituskunta Alda Aflatuni Henri Aito Lea Allo Meeri Arvola Elina Frondelius	Avishi Goyal Liisa Juntunen Siina Jäppinen Elsa Löytynoja Maija Nikolaevskaja Perry Pokki	Aune Reniers Mia Saunisto Ishana Sule Lotta Tasa Taimi Xu Julia Yli-Jaskari	Julkaisija: Ressun lukio PL 10304 00099 Helsingin kaupunki
Toimitussihteeri Jeeve Masuda	AD Akanksha Sur				
Ohjaava opettaja Tiia Tempakka	Instagram @parskeita				

Pärskeitä-lehden painatuksen maksavat Ressut ry, Lydia ja Karl G. Lindbergin avustusrahoista, Ressun lukion koti ja koulu ry sekä opiskelijakunnan hallitus. Kiitos arvokkaasta tuestanne!

After spending over three months in distance learning we're all back to school. This hasn't been the only change that's happened in our school. The new IB building is fully built which has allowed the IB1 students to relocate from Kalevankatu to Ruoholahdenkatu. Hopefully we will continue learning at school for the next school year as well. Stay safe everyone and have a good summer!

Book recommendations

Reading is an excellent way to get your mind off of everything else and I assure you that it will also calm you down page by page. And those are two things that everyone should remember in their daily lives; to slow down for a moment and just relax. That is why I wanted to recommend some good books for you guys to enjoy during this spring time.

MIA SAUNISTO

STORIES OF THE BYSTANDER

The first recommendation is actually a series, not a particular book. The series is called Stories of the bystander (Syrjästäkatsojan tarinoita) by Enni Mustonen and I have now read the first three books and absolutely loved every single one of them! The writer talks about what life was like from the late 19th century to the early 20th century in Finland from a maid's perspective. You really get to dive into that time period and learn a lot about how hard life was back then especially for a young maid, Ida, who is the main character in the series. Ida is a maid in the house of the Topelius family and a few other famous people in this series. If you got interested, I recommend you to start reading from the first part because the story develops during each book and it helps to keep track of it if you start from the beginning.

THE HELP

Moving on with a little similar theme because next, I will recommend you a book called the Help, where the story is also about maids but is set in the, 1960s and tells about black maids in white households. Some stories and the way they are told just hit differently and ignite deeper feelings. That is the kind of story that also lives in this book, making it honestly a must-read. It really creates a connection between people and helps every white person understand what horrors our race has cost to the black community over the decades. Sadly even to this day. But the story also brings hope and shows how strong the maids were, even when they had very little rights and unbelievable living conditions and working hours. They were true heroes, without a doubt.

AUSCHWITZ'S TATTOOIST

Then last but not least, I would love to recommend to you Auschwitz's tattooist by Heather Morris. This book shook me to the core by its cruel story but I also couldn't stop reading because it was so well written. It tells about a man called Lale who was sent to Auschwitz at a young age and his job there was to mark every prisoner with a number tattoo. Even though the events of this story are out of our understanding and extremely tragic, Lale went through them. But luckily, he was able to tell about his experiences at the camp to an author fifty years later because that way we can get even a bit of an idea of what actually happened in the camps. And that is highly important because even though what happened in Auschwitz was terrible, to say the least, it is important that we don't shut our eyes from the truth that it happened so that we can make sure nothing like that will ever happen again.

Ressu Survival Guide

Jännittääkö sinua lukion aloittaminen? Näillä vinkeillä tulet pärjäämään Ressussa vallan mainiosti!

ANNA-LIISA KING ja ELSA SCHUMACHER

Kannattaa muistaa, että lukiourakan alussa kaikki ovat samassa asemassa. Tilanne on kaikille uusi; uusi koulu ja ympärillä uudet ihmiset. Tämän takia muihin tutustuminen voi olla hyvä idea, sillä teillä on paljon yhteistä, vaikka ette sitä tajuaisikaan. On myös hyvä muistaa, että vaikka et olisikaan tutustunut muihin lukion alussa, ei vielä ole liian myöhäistä. Lukion aikana ihmiset muuttuvat paljon, he oppivat uusia asioita itsestään ja muista, ja kiinnostuksen kohteet saattavat vaihtua aika reilustikin. Eli lyhyesti sanottuna, ihmiset muuttuvat lukion aikana niin paljon, että voi olla ihan hyvä tutustua uusiin ihmisiin myös myöhemmin lukiossa.

Kysy rohkeasti opettajilta kysymyksiä, älä pelkää. Vaikka tämä voi tuntua aluksi pelottavalta, siihen kyllä tottuu ja se edistää oppimistasi. Henkilökohtaisesti kadun sitä, etten kysynyt lukion aikana opettajilta paljon kysymyksiä. Opettajilta neuvojen pyytäminen säästää myös aikaa, sillä sinun ei tarvitse tunnin jälkeen tai illalla yrittää opettaa itsellesi jotain, minkä opettaja olisi voinut selittää sinulle jo tunnin aikana.

Kannattaa käydä opolla, jos haluat puhua ihan mistä vaan opintoihin liittyen. Minua auttoi jatko-opinnoista puhuminen, sillä sain jollain tasolla selkoa tulevaisuudesta sekä kannustusta haaveiden toteuttamiselle. Opotapaaminen on myös helppo järjestää, ja opot auttavat mielellään!

Lokeron hankkiminen on fiksu idea, sillä varsinkin talvella sinne on kätevä laittaa talvivaatteet ja muut ylimääräiset kampeet. Välkällä ressut viettävät aikaansa eri tavoin, esimerkiksi opiskellen, jutellen kavereille, nukkuen tai vaikka kahvilassa käyden. Ei ole vain yhtä tapaa viettää väli- tai hyppytuntia! Koulussa on paljon tiloja, joissa voit viettää aikaa, kuten kirjasto, eri kerrosten sohvut tai vaikka hiljainen huone.

Varsinkaan ensimmäisiä koeviikkoja ei kannata stressata liikaa — säännöllinen opiskeleminen kurssin aikana vie jo pitkälle! Tulet kyllä löytämään sopivan opiskelutavan, mutta esimerkiksi harjoitustehtävien ja muistiinpanojen tekeminen on ollut hyödyllistä ainakin meille.

Tutustu moniin eri kerhoihin, sillä löydät niistä varmasti jonkun, joka kiinnostaa sinua! Kerhotapaamiset ovat usein lounasvälkällä ja ne ovat mahtava tapa löytää uusia kiinnostuksen kohteita. Kerhoja kannattaa kokeilla, vaikka et olisikaan varma, ovatko ne sinun juttusi.

Tervetuloa Ressuun ja nauti ajastasi täällä!

Ressu Survival Guide: Ruoholahdenkatu

The IB line has its own school building now at Ruoholahdenkatu 23, while the national “siders” stay in the classic building at Kalevankatu.

ARUBA GHUMMAN

At the start of the school year 2020-2021, the first group of pre-IBs were sent to Ruoholahdenkatu 23. This raised many questions on how things will work out. But as time passes by, problems tend to resolve by themselves. The two campuses (RK23 and KK10) are not meant to break our unity, nor harm the Ressu spirit. Nor are they there to be compared in terms of a better study environment, since both campuses still fall under the same title of RESSU. The same Ressu you may have heard that not only welcomes “education-loving, studious” youngsters but also offers opportunities for developing valued talents, whether it be sports or writing.

Being a member of the first group of students at RK23 and almost an IB DP1, I can say there are some issues you will want to get familiar with before starting or during your studies here at Ressu.

1. The stairs. As mentioned earlier, Ressu, together with the academic vibes, encourages physical activity. If you don't have time to attend any sports clubs, you have five floors to climb every morning and every afternoon. It's quite a bit of exercise, especially with the masks on that escalates the heart rate even further. You will not only educate yourself here, but will get the time to increase the lung capacity.

2. Alepa: What every student needs is a grocery store near their school. During pre-IB and most certainly the two years of the IB Diploma Programme, school days may seem long and tiring for which getting enough energy is compulsory for good health. You already have the physical activity there, but for your diet, you always have Alepa on your service approximately a minute away.

3. It's time to wear indoor shoes! You will be given space on the ground floor with shoe racks and coat hooks for your outdoor gear. Please do change your shoes, since otherwise the clean grey mats inside will get dirty and you will most definitely receive several wilma messages concerning this. As Ressu students, it is our responsibility to keep our well equipped school building clean.

4. Having difficulties adjusting? It is normal. There are quite many glass doors and walls through which you can see classrooms, which increase the chances of getting lost. Therefore, take some time to acquaint yourself with the building, as it will facilitate the search for classrooms. To help out, in the beginning of the school year, there are also tutors showing the preIBs around, which, at least for me, was convenient, as it's always soothing to perceive that there are people of around the same age with whom you can talk to you whenever required.

5. Troubles with studying? Does math seem to be hard? Everyone acknowledges the fact that the IB is demanding. But we have your back! Math tutors are accessible. And as for any subject, you will meet friendly, caring teachers, who will always be ready to work with you. Remember, no one is here to judge you. Moreover, you are given a grand library and a couple of quiet rooms to occupy for peaceful studying. On top of that, try to be the helpful classmate who will encourage others to try their best. You, as a Ressu student, are essential in maintaining a good school environment, which is guaranteed to make learning more enjoyable and attainable.

On top of all the aforementioned, there are the Ressu traditions and various clubs, such as Pärskeitä and the chess club, that can make our school a fun place to study in for the following three years. On your first day, you might feel anxious, stressed out and even confused, but know that you aren't the only one. You have a group of classmates that will go through the same feelings, and these very youngsters will be by your side for this upcoming journey of yours.

Welcome to Ressu!

Kun koulu on liian helppoa

Eikö lukio ole tarpeeksi haastavaa? Kyllästyttääkö kilpailukeskeisyyden puute? Vai haluaisitko kenties paneutua johonkin tiettyyn kouluaineeseen hieman tarkemmin ja kehittää ongelmanratkaisukykyäsi? Vastaamalla kyllä edes yhteen edellisistä (absurdeista) kysymyksistä kannattaa harkita lukiolaisille tarkoitettuihin akateemisiin kilpailuihin osallistumista.

JEEVE MASUDA

Akateemiset kilpailut ovat sitä, miltä ne kuulostavat: kilpailuja, joissa kilpaillaan siitä, kuka on paras tiettyssä kouluaineessa. Kilpailuja kohtaan löytyy varmasti paljon kritiikkiä. Yhtenä on se, että kilpailut sisältävät useasti ainakin yhtenä osana kokeen, joka ei välttämättä aina kerro todellista tietotaitotasoa. Jos joka tapauksessa ottaa kilpailut sopivan leikkimielisesti, ovat ne oiva tapa kehittää ongelmanratkaisua, paneutua tiettyyn aineeseen hieman eri näkökulmasta kuin opetussuunnitelma ja tavata samasta aiheesta kiinnostuneita ihmisiä. Lisäksi ulkomaille jatko-opintoihin hakiessa ne saattavat näyttää hyvältä hakemuksessa. Kansainvälisissä kilpailuissa pääsee myös matkustamaan lähes ilmaiseksi.

Tässä on muutamia ja ehkä tunnetuimpia kilpailuja. Netistä kaivamalla löytynee lisää.

Monesti kansallisen kilpailun järjestäjänä on joidenkin aineiden opettajien liitto. Ensimmäinen rykelmä kilpailuja tulee MAOLilta. MAOL järjestää kilpailuja matematiikassa, fysiikassa, kemiassa ja tietotekniikassa. MAOLin kilpailuihin on yleensä mahdollista osallistua suomeksi, ruotsiksi ja englanniksi.

Matematiikka

Matematiikassa MAOLin järjestämässä kilpailussa on kolme eri tasoa: perussarja, välisarja ja avoin sarja. Perussarja on suunnattu ensimmäisen vuoden opiskelijoille, välisarja toisen ja avoin sarja kolmannen vuoden opiskelijoille. Matematiikka on jokseenkin soveltavaa ja periaatteessa peruskoulutiedoilla voi päästä pitkällekin. Parhaat jokaisesta sarjasta kutsutaan loppukilpailuun, jossa tehdään lisää tehtäviä. Parhaiten menestyneille on palkinnoksi rahaa ja opiskelupaikkoja teknillismatemaattisilta aloilta. Usein menestyneet kutsutaan, myös valmennukseen (johon voi osallistua myös ilman kutsua), josta aukenee ovet kansainvälisiin kilpailuihin.

Fysiikka ja kemia

Fysiikassa ja kemiassa noudatetaan pitkälti samaa menetelmää kuin matematiikassa; on perussarja ja avoin sarja, joista jälkimmäinen on vaativampi. Pelkillä peruskoulutiedoilla ei näissä pitkälle pötkitä eli perussarjakin on toisen vuoden opiskelijoille suunnattu. Mikään ei toki estä ykkösiä osallistumasta. Palkintoina on matematiikan kilpailun tavoin rahaa ja opiskelupaikkoja – siis melkein kaikkea, mitä lukiolainen tarvitsee. Tämän jälkeen parhaat saavat kutsun valmennukseen, johon aktiivisesti osallistumalla saattaa päästä kansainvälisiin kilpailuihin.

Tietotekniikka

Tietotekniikan kilpailussa eli Datatähdessä kilpailaan toteuttamalla eli koodaamalla algoritmeja. Tämä onkin hyvä tapa oppia koodaamaan ja kehittää algoritmista ajattelua. Kilpailuun osallistuminen vaatii jonkin tunnetun ohjelmointikielen tuntemista ja mahdollisesti tuntemusta tyypillisistä algoritmeista. Toisin kuin muissa MAOLin kilpailuissa Datatähden alkukilpailussa ei tehdä kilpailua yhdeltä istumalta, vaan aikaa on kaksi viikkoa ja pätkäily tehdään kotona. Loppukilpailussa tehdään samantyyppisiä tehtäviä, tällä kertaa kokeenomaisessa tilanteessa. Palkinnot ovat samat kuin edellisissä. Tietotekniikassakin on valmennusta, johon aktiivisesti osallistumalla voi päästä edustamaan Suomea kansainvälisissä kilpailuissa.

Biologiassa ja maantieteessä kilpailut järjestää BMOL eli Biologian ja maantiedon opettajien liitto.

Biologia

Biologian kilpailu tehdään (normaalioloissa) koulul- la ja se koostuu monivalintakysymyksistä. Kilpailu on suun- nattu ykkös- ja kakkosvuoden opiskelijoille, mutta myös abivuoden opiskelijat voivat osallistua. Rajoittavana tekijä- nä on ikä — jos täyttää samana vuonna 20, ei voi osallistua valmennukseen kansainvälisen kilpailun ikärajojen vuoksi. Kilpailussa 12 parhaiten menestynyttä kutsutaan valmen- nukseen, jossa neljä valitaan kansainväliseen biologiakilpai- luun. Biologian kansalliseen kilpailuun voi osallistua suo- meksi, ruotsiksi ja englanniksi.

Maantieto

Maantiedossa kilpailu järjestetään samaan tapaan kuin biologian kansallinen kilpailu, paitsi että maantiedon kilpailu on tarkoitettu kakkos- ja abivuoden opiskelijoil- le. Myös osallistuminen on pääasiallisesti vain suomeksi ja ruotsiksi. Jälleen parhaat kutsutaan valmennukseen, josta valitaan kansainvälisiin kilpailuihin edustusto. Kansainvä- liseen kilpailuun valitut pääsevät myös suoraan opiskele- maan maantiedettä yliopistoon.

Seuraavat kaksi kilpailua järjestää HYOL eli Historian ja yhteiskuntaopin opettajien liitto. Toistaiseksi Oikeusgu- russa tai Talousgurussa ei osallistuta kansainvälisiin kilpai- luihin ja kilpailukielinä ovat suomi ja ruotsi.

Oikeusguru

Oikeusguru on kilpailuna uusi, vain noin parin vuo- den ikäinen. Ikärajaa kilpailussa ei ole. Alkukilpailussa, joka tehdään Abitissa, testataan lakitiedon kurssin tietoja ja tie- tämistä ajankohtaisista yhteiskunnallisista asioista. Kah- deksan parasta etenee loppukilpailuun, joka koostuu kirjal- lisesta ja suullisesta osuudesta. Palkintoina kolme parasta saa rahapalkinnon. Parhaat saavat myös mahdollisuuden hakea suoraa opiskelupaikkaa Itä-Suomen yliopiston ja La- pin yliopiston oikeustieteellisestä tiedekunnasta.

Talousguru

Talousgurussa on ensin alkukilpailu, josta pää- see loppukilpailuun, ja palkintoina on opiskelupaik- koja sekä rahaa – kaava on varmaankin jo lukijalle tuttu Oikeusgurusta ja muista kilpailuista. Erona on kar- sintamenetelmä, jolla loppukilpailuun valitaan. Kuten tyypillisesti kilpailuissa on tapana, yhdeksän alkukil- pailussa eniten pisteitä saanutta pääsee suoraan loppu- kilpailuun. Tämän lisäksi viisi muuta alueensa parasta

pääsee loppukilpailuun. Ressussa tämä tarkoittaa Etelä-Suomen parhaana olemista. Palkinto-opiskelupaikko- ja on huomattavasti enemmän kuin Oikeusgurussa — niin paljon enemmän, ettei niitä ole mielekästä listata tässä.

Tilasto-olympialaiset

Tilastokeskus järjestää vuosittain Tilasto-olympia- laiset, joka on monien muiden kilpailuiden tavoin jaettu alku- ja loppukilpailuun. Tilasto-olympialaiset on joukkue- kilpailu, johon voi osallistua 1—3 hengen joukkueilla. Al- kukilpailu tehdään Tilastokeskuksen omalla alustalla ja se testaa perustietoja matematiikan todennäköisyyslasken- nan kurssista. Tämän jälkeen kourallinen joukkueita pääsee loppukilpailuun, jossa tehdään tilastollinen analyysi Tilas- tokeskuksen antamasta aineistosta. Palkintona on kolmelle parhaalle joukkueelle rahaa ja paras joukkue pääsee osal- listumaan Euroopan finaaliin, jossa tehdään tilastoaiheinen video. Parhaat joukkueet saavat myös Tilastokeskus-riikka- maa.

Kielitieteen olympialaiset

KiOl on Datatähden kanssa ehkä hieman esoteerisem- masta päästä. Pohjatietoja ei tarvita, vaikkakin kielitieteen taitamisesta on hyötyä. Useimmiten looginen päättelykyky on se, jolla menestyy. Kilpailuille tyypillinen tehtävä saattaa sisältää esimerkiksi sanojen kategorisointia, kirjoitusjärjes- telmän purkamista tai puhdasta kääntämistä jostakin ver- rattain tuntemattomasta kielestä. Kielitieteen olympialaiset koostuvat myös alku- ja loppukilpailusta. Alkukilpailu on tyypillisesti pidetty verkossa, josta parhaat on kutsuttu Hel- singin yliopistolle loppukilpailuun. Loppukilpailun parhais- ta valitaan joukkue kansainväliseen kilpailuun.

Väittelykilpailut

Väittelykilpailut ovat jälleen kilpailuja, jotka eivät suoranaisesti koske kouluaineita, mutta ovat silti erittäin opettavaisia ja hyvä tapa kehittää englannin kielen taito- ja. Väittelykilpailuissa käytetään tiettyjä vakiintuneita for- maatteja, joiden tietäminen on tärkeää kilpailuihin osallis- tuttaessa. Muita esitietoja ei tarvita, vaikka ajankohtaisista asioista perillä oleminen on suureksi hyödyksi. Kilpailut ovat joukkuekilpailuja ja osallistuminen on ressurille help- poa, mikäli on ollut mukana Ressun väittelykerhossa. Kil- pailuja on lukuisia ja ne käydään englanniksi.

The Ingrian Finnish History

Last year, there was a pop-up exhibition in the National Museum of Finland on Ingrian Finnish history. Unfortunately, it was around the same time as Covid started, so that some people might have missed out on the exhibition. I decided to write a brief overview of Ingrian Finnish history as it is not something that schools usually cover in their curriculum.

MAIJA NIKOLAEVSKAJA

Who are Ingrian Finns?

The Ingrian Finns are the descendants of the Finns who moved to Ingria in the 17th century after the Treaty of Stolbova during the Swedish rule in 1617. People moved to Ingria, especially from Karelia (Äyrämöiset) and Savo (Savakot). The Ingrians are Evangelical Lutherans. Ingrians were the target of the strong Lutheranization policy of King Gustav II Adolf of Sweden. He wanted to make the easternmost province of his kingdom a Lutheran buffer against Byzantium. Incentives such as lower taxes tempted Finnish peasants to move to Ingria. This means that nobody forced Ingrians to settle there. Ingrian Finns speak Finnish, and there are different dialects, but there is no such thing as an “Ingrian language.” Both religion and language were crucial to the Ingrian identity.

The Ingrians should not be confused with the Izhorians (Inkerikko in Finnish), who are the older, orthodox population of the region.^{1,2}

The Soviet Union & the Genocide

During the Russian Empire up until 1861, Ingrian Finns were serfs necessary for life in Saint Petersburg to flourish. They hunted, fished, and farmed on the lands given. Once the serfdom got abolished in Russia, it allowed people to live a more prosperous life as one could get money from the sold goods. Generally, they were not poor, but neither were they wealthy. Unfortunately, communists did not see it that way. Anyone with any private property was quickly labeled as a kulak, meaning a wealthy farmer. It was common for communists to raid households and seize most animals and food without considering if that was enough for the family to live off.

There was another reason as to why communists specifically targeted Ingrian Finns: religion. Religion was a huge part of the life of an Ingrian person that they refused to give up and got executed, jailed, or exiled for it.

Although the Russian Orthodox and Lutheran church did not intertwine during these difficult times, all religious people shared the suffering. Priests were exiled and killed.

When people got exiled, authorities sent them to Gulags*, which were forced labor camps located throughout the Soviet Union but most notably in Siberia and Central Asia. People there were often worked to death, starved, and there was no regard for safety. Communists publicly shamed priests and forced them into worse conditions to “see if their dear “God” will save them.”

***Note:** Most of us have probably heard jokes about the Soviet Union and specifically about being “sent to the Gulags.” I have noticed that these jokes are disrespectful as they forget to consider that the Gulags were forced labor camps in which people got treated terribly and often worked to death. It was not uncommon for the sentences people were subjected to to be elongated, and the workers disposed of if they were in bad condition (not profitable) or tried to escape. Although Soviet authorities sent people based on being “a political enemy,” it was often a disguise, and instead, they did it on other such as ethnic grounds. For example, authorities sent Germans (the ones living in Russia) and Chinese people to Gulags under the same pretenses. Hence, these sorts of jokes are insensitive and ill-bred, so it would be best to refrain from using them.

The Effects of the 20th Century Wars

Soviet nationality policy became stricter in the 1930s, and as Ingrians were considered Finns, they were suspected of anti-Soviet sentiment, making them the political enemies. The authorities purged anyone they suspected of being loyal to Finland. The Winter War, Continuation War, and Finland's alliance with Germany during the Second World War did not help the situation.

The 1942-1943 agreement between Finland and Germany allowed many Ingrian Finns from 1943 to 1944 to go to Finland to find shelter and integrate into society. More than 63 000 people moved, 80% of them were women and children. The Moscow Armistice stated, however, that all Soviet nationals taken by force have to be returned. The term "by force" was questionable in this situation as Ingrians came willingly, but they were pressured to return. Soviet authorities promised that if Ingrians returned, they could stay in their home villages, and Finland was not in a position to offer a safe alternative. Some Finnish people were encouraging Ingrians to stay in Finland to try later escaping to Sweden instead. Still, as many were extremely homesick, missed their relatives, and were motivated by fear, they decided to go back. In total, 55 000 returned to the Soviet Union. Actually, our school building on Kalevankatu is one of the places where Ingrian Finns were gathered before they were sent out. Unfortunately, the trains did not stop at their home villages but instead went straight to Gulags.

During the Second World War, there was a Siege of Leningrad (1941-1944), which meant German and Finnish troops surrounded the current St. Petersburg. When combining civilian and soldier deaths, the toll came approximately to 4,5 million people. The majority of the surviving Ingrian Finns (about 30 000) were sent to Yakutia to do forced labor even though they did not side with the Finnish troops.

After Stalin and generally from 1953 onwards:

After the scariest times ended in 1953 with Stalin's passing away, life got easier for the Ingrian Finnish population. Religious practices were not as monitored (unless in groups) starting from the 1960s, but rebuilding churches was still challenging until the last remaining years of the Soviet Union. However, the authorities did not return all the rights, and ill-treatment of the Ingrian Finns continued, specifically in the areas of exile. The Ingrians were not allowed to settle within a 100km radius of Leningrad, so returning home for the majority was not an option. Many of those who stayed within the Soviet Union preferred not to pass down the traditions and language to their children in fear of being targeted again as the "enemies of the people." Hence, the culture withered.

Currently, Ingrians, for the most part, only speak the language of the country they reside in, so either Swedish, Estonian or Russian. For those who did not move to Estonia, Sweden, Finland, or Western Russia (mostly Karelia) but stayed in old places of exile, life was way more challenging. Especially for those who resided in Yakutia, the present Sakha Republic, authorities still exploited them until the 1991 Soviet Referendum. Till this day, intact corpses (due to permafrost) of people exiled wash up on the shores of Bykovsky Mys, Yakutia.

The Finnish Law of Return helped bring 25,000 Ingrian Finnish people to find residency here in Finland until 2010 when the new applications were closed with 15,000 applications left to go through.

Book recommendations on Ingrian Finnish history:

Lyyli Ronkonen: Ilon ja itkun Inkeri
Lea Pakkanen ja Santeri Pakkanen: Se tapahtui meille
Toivo Flink: Kotiin karkoitettavaksi
Juhani Jääskeläinen: Jäähyväiset Inkerinmaalle
Nina Lavonen: Pahan onnen pois panisin
Matti Taina: Esi-isien maassa
Matti Taina: Hyvästi Inkeri
Ella Ojala: Suomi näkyy

The books are, unfortunately, all in Finnish as this is not a widely discussed topic. Perhaps there will be a book I can recommend in the future. There is some material online for English speakers. The booklet from The National Museum of Finland for the exhibition "Ingrians - The Forgotten Finns" is quite lovely, and you can download it for free from their website.

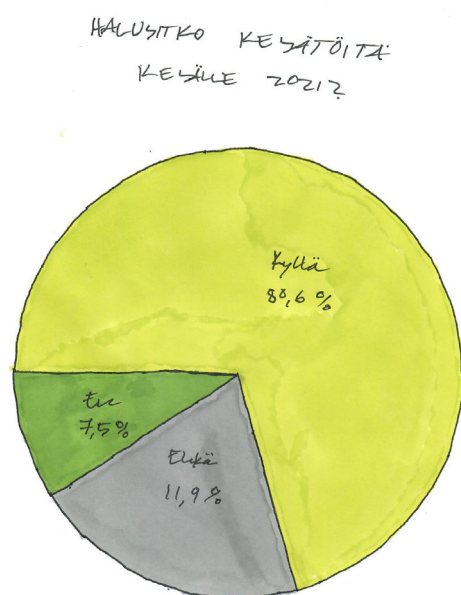
References:

- 1 Inkeriläiset. (2016, February 28). Retrieved April 23, 2021, from Inkeri website:
<http://www.inkeri.fi/inkerilaiset/>
- 2 The National Museum of Finland. (2020, January 13). The National Museum of Finland. Retrieved April 26, 2021, from The National Museum of Finland website:
<https://www.kansallismuseo.fi/en/exhibitions/inkerilaiset-unohdetut-suomalaiset>

Raportti ressujen kesätöistä

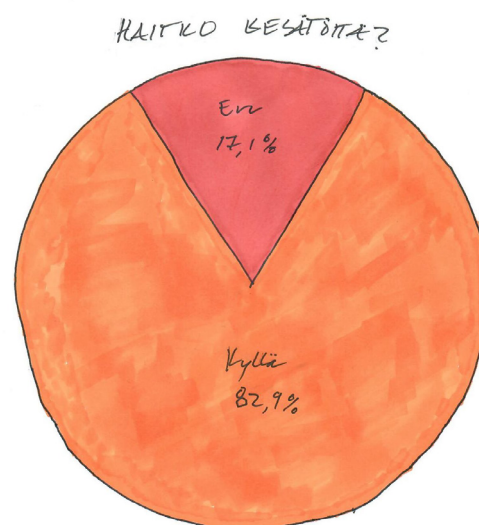
Monet lukiolaiset hakevat alkuvuodesta lähtien kesätöihin omaa rahaa ja työkokemusta kartuttaakseen. Pärskeiden teettämästä gallupkyselystä selvisi, miten ressut suhtautuvat kesätöihin, miten kesätöihin hakeminen on sujunut tänä vuonna ja minkälaisiin paikkoihin ressut pääsivät. Onnittelut kaikille jotka saivat tänä vuonna kesätöitä!

AUNE RENIERS JA LOTTA TASA

On monia tapoja hankkia kesälle tekemistä, josta saa tienestettä ja kokemusta. Kesätöiden etsiminen perinteisen hakemuksen kautta on varmasti yleisin tapa. Useat lukiolaiset kuitenkin tekevät töitä myös koulun ohella. Jo olemassa olevan työpaikan tai entisen kesän työnantajan kautta voi olla helpompi työllistää itsensä kesäksi. Osa heistä, jotka eivät hakenneet tänä vuonna kesätöihin, sai kesäksi töitä siis jo olemassa olevan paikan kautta. IB-opiskelijoilla CAS-palvelus voi myös helpottaa työnhakua: siitä saatu kokemus voi olla eduksi erityisesti samanlaista työtä hakiessa. Rikasta ja arvokasta työkokemusta kerryttää myös kaikenlainen vapaaehtoistyö ja oma aktiivisuus: esimerkiksi rippileirille isoseksi lähteminen on suosittua. Kyselystä nousi lisäksi esille se, että ressut työllistyvät myös itse itsensä esimerkiksi myymällä omia töitään.

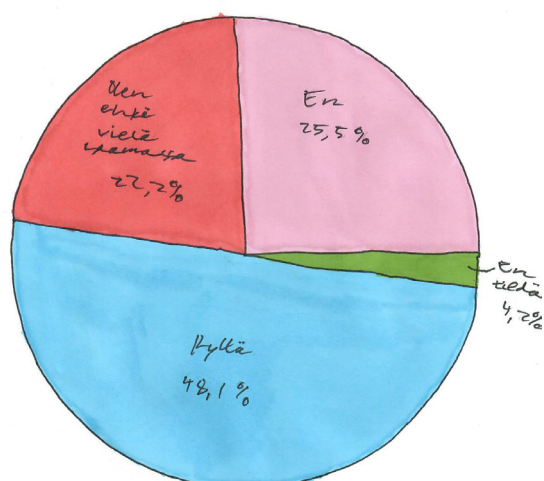
Gallupkyselyn perusteella ressut ovat kokeneita työnhakijoita ja hakevat hyvin monipuolisiin paikkoihin torimyyjästä rahoituslalle. Yleisimpiä kesätöitä olivat jäte-

lömyyjä, palvelukodissa auttaminen, ohjaajatyö esimerkiksi leireillä ja harrastuksissa, sekä myyntityö esimerkiksi torilla tai kaupassa. Ressut työllistyvät myös esimerkiksi kahviloihin, postille sekä varasto- ja rakennustyöhön. Neljäsosa kyselyyn vastanneista ja kesätyöpaikkaa hakeneista ei saanut työtä.

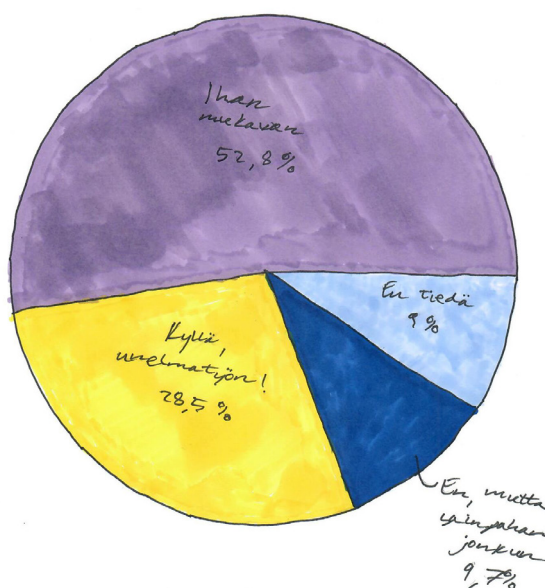
Lisäksi kaksi viidestä ressusta kertoo työnhaun olleen vaikeaa. Helppoahan se ei minään vuonna kaikille nuorille ole, mutta kommentteista nousi esille, miten erityisesti pandemiatilanne on vaikuttanut työnhakuun tänä vuonna. Korona ja rajoitustoimet ovat vaikuttaneet useiden nuorten jaksamiseen ja hyvinvointiin negatiivisesti. Esimerkiksi etäopiskelu on aiheuttanut monille jaksamisongelmia, minkä takia työnhaku on voinut tuntua erityisen raskaalta. Myös yleisesti ottaen se, että olemme olleet vähemmän vuorovai-
kutuksessa muiden ihmisten kanssa, on tehnyt työnhausta stressaavampaa. Koronarajoitukset ovat myös vähentäneet työpaikkojen määrää, mikä on luonnollisesti vaikeuttanut työnhakua ja työpaikan saamista.

SAITKO KESÄTÖITÄ?

Kesätöiden saaminen tuntuu meille nuorille muutenkin vaikeammalta ilman monipuolista työkokemusta pohjalla. Suosittujen töiden, kuten kaupungin paikkojen, kohdalla voi olla tuurista kiinni pääseekö esimerkiksi haastatteluun. Ei kannata lannistua, jos ei työpaikkaa saanut. Kokemusta voi kartuttaa ihan vain omalla aktiivisuudella, esimerkiksi omia projekteja toteuttamalla tai vapaaehtois- töihin tarjoutumalla. Muistetaan myös nauttia ja ottaa tästä mahdollisuuksien kesästä kaikki irti, tehdä innostavia asioita ja arvostaa yhdessäoloa! Oikein ihanaa kesää kaikille ta- sapuolisesti!

JOS SAIT
KESÄTÖITÄ,
SAITKO MIEHEISEN PAIKAN?

Näkökulmia kesätöiden hakemisesta

It was super difficult, but I got one similar to the Service place I had been at! CAS really does come in handy when applying for jobs :).

Kesätöiden hakeminen tuntui tänä vuonna tosi raskaalta etäopiskelun ja siitä johtuneiden jaksamisongelmien takia. Lisäksi tuntui täysin mahdottomalta saada kesätöitä, kun viimekin vuonna niitä jouduttiin perumaan tosi paljon.

It was hard this year though as we have all socialized a lot less than usual so it was more stressful.

Sain oman harrastuksen kautta, joten mulle oli tosi helppoa! ei tarvinnut hakea ns kunnolla, kunhan laitoin sähköpostia :) koronatilanteen takia paikka saattaa mahdollisesti peruuntua, mutta paikka ainakin on!

Vapaaehtoistyötä ja niin sanotusti epävirallisia kesätöitä kuten pihatöitä olen kyllä tehnyt, mutta varsinkin jos ekaa kertaa hakee virallisesti työnantajaa, kesätyöpaikan hakeminen on koronavuosina tuntunut erityisen vaikealta.

Instead of working summer jobs, I try to write and publish creative products that I sell online. I don't earn much from it, but it looks very nice in my CV.

En hakenut kesätöitä, koska minulla on muutenkin työpaikka.

Olen suunnitellut perustavani oman pienen yrityksen kesäksi.

Oli koronan takia selvästi vähemmän paikkoja auki ja siksi todennäköisesti en hakemalla paikkaa saanutkaan. Sain onneks vanhan työnantajan kautta työpaikan keväälle ja kesälle.

Näytönohjaimista

HENRI AITO

Aurinko on jo aikaa sitten laskenut, ja kuitenkin huoneeni sairaalanvihreät tapetoinnit kylpevät kelmeässä valossa, joka näytöstäni niin lohduttomasti seinille heijastuu. Silmäni ovat liimautuneena näyttöön, hien helmet putoilevat otsaltani vanhalle räsymatolle, ja hiireni jatkuva melu ajaa eläkeikäistä naapuriani hulluuden partaalle. Ikeasta ostettu seinäkello tikittää seinällä, ja viisari siirtyy vääjäämättömästi kohti kahtatoista. Hiiren melu kasvaa eksponentiaalisesti viisarin lähestyessä tasatuntia. Osoitin on kohdallaan, kello lyö kaksitoista, kehoni tärisee viidennen Redbullin vuoksi hallitsemattomasti, mutta hiirikäteni on kuitenkin varma kuin kirurgin käsi leikkaussalissa. Nettisivu ei enää yhtäkkiä päivitty normaaliin tapaansa. Tunnen sykkeeni nousevan tavaisiin, ja hiirenkin ääni on muuttunut jatkuvaksi, tasaiseksi ja korkeaksi vinkunaksi. Nettisivu päivittyy viimein ja hiireni osuu välittömästi kohteeseensa.

Aamun ensimmäiset auringonsäteet ulottavat säikeensä huoneeni kadunpuoleisen ikkunan kaihtimien raoista paljastaen ilmassa leijailevan pölyn. Mielessäni kiertää edelleen mestarillisen insinööriyön tuloksena syntyneiden laitteiden muotoja. Euforisen aamun kuitenkin keskeyttää muisto, joka kuin jääkylmän veitsen isku saa sisälläni vellovan epätoivon ja tuskan purkautumaan parahduksen muodossa. Sieluni silmin näen nettisivun latautuvan ja tuotteen viereiseen tekstikenttään ilmaantuvan tuon sydämeni särkymään saaneen tekstin: "Tuote on tilapäisesti loppuunmyyty." Yritän nousta sängystä saadakseni ajatukseni jonnekin muualle, mutta kehoni ei suostu tottelemaan. En kykene taistelemaan väsymyksen tunnetta vastaan, joka hyökyaallon lailla vyöryy ylitsemi.

Huomaan olevani Nvidian tiedotustilanteessa. Joku merkkihenkilö vaikuttaa puhuvan huoneen etupäässä, mutta mieleni tuntuu usvaiselta ja en kykene yhdistämään kasvoja nimeen. Yhtäkkiä yleisö alkaa nauramaan ja huone vääntelehtii kuin myrskyisä meri. Vihan kauan sitten sammutunut liekki sielussani alkaa taas kytämään, ja ymmärrän yhtäkkiä vihaavani kaikkia huoneessa nauravia kasvottomia pukumiehiä. Nuo pelaajien ikuiset alistajat saavat mieleni synkkenemään, ja tunnen vihan korventavan sisintäni. Äkisti huone kuitenkin katoaa näkökentästäni yhtä nopeasti kuin se siihen ilmestyikin. Syöksyn pimeydessä ja tuntuu kuin olisin pudonnut pohjattomaan kuiluun, kunnes yhtäkkiä mustuudesta ilmestyy näkyviin loputtomasti erilaisia näytönohjaimia. Tuntuu kuin minut olisi avaruuden seesteisestä loputtomuudesta revitty fraktaalien hypnotisoivaan kierteeseen ja kuin sisälläni kiehuva viha haluaisi pakottaa ulos rinnastani. Kuin salamaniskusta tunnen vihan purkautuvan, ja maailma syttyy vihan liekkeihin, jotka kaiken polttavat tieltään. Liekit hälvenevät ja jäljelle jää pelkkä kylmä tyhjyys.

Hätkähdän hereille sänkyni juurella ja kiedon käteni ympärilleni kuin suojatakseni itseäni tuskalta, joka sisimässäni myllyää, ja tuntuu kuin päähäni työntyisi tuhansittain pieniä lasinsiruja. Kohotan katseeni epätoivoisesti ja näen tietokoneeni seisovan ylväänä pöytäni juurella kuin muinaisen kuningaskunnan viimeinen portinvartija. Vanha ystäväni ei kuitenkaan enää muuta tee kuin pölyä lennätä ja heikosti hengitä pelisessioitteni aikana, ja sieluni kouraisee syyllisyyden tunteesta. Tiedän tietokoneeni vetelevän viimeisiä hengenvetojaan ja silti päivästä toiseen pakotan sen kokoamaan voimansa, jotta voisin pelata uusimpia teoksia. Se antaa minulle voimaa, ja lasken käteni tietokoneen päälle ilmaisten sitä suunnatonta arvostusta, jota sitä kohtaan tunnen, mutta käteni nousevat kuitenkin pois sen virheettömältä pinnalta ja puristuvat nyrkkiin. Viha kuohtaata sisälläni, kun muistan todellisen syyllisen pohjattomaan ahdinkoon.

Tuskan ja vihan riepotuksessa kokoan itseni ja kotohotan nyrkkini kohti taivasta ja kiroan Nvidian, jobbarit ja kryptolouhijat, jokaisen vuorollaan helvetin syvimpiin syövereihin. Tunnen lyhyistyväni tunteitteni raskaan taakan alla ja sisimpäni korventuvan, kun tunteiden hyökyaalto pyyhkäisee uudestaan ylitseni. Mieltäni varjostavien synkkien pilvien välistä kuitenkin syöksyy yksinäinen valonsäde. Hätkähdän hereille synkkien ajatusteni ahdingosta ja koen sieluni puhdistuvan.

Raahaan turran kehoni tietokoneeni ääreen, ja ymmärryksen tuulahdus syleilee tuota paholaisen lähettiläisten turmelemaa mieltä. Tuo turmeltuneen kapitalismin aivot on vihdoinkin suistunut ratsailta, ja mieleni pelastaja ja vapahtaja Advanced Micro Devices on tuomiopäivän kellon soinnin hiljentänyt. Vihreä joukkue on lippunsa polttanut ja punaisen joukkueen lippu uljaasti salossa liehuu, ja tuntuu kuin oma tietokoneeni hurisisi jo hieman aikaisempaa iloisemmin.

Kuulen postiluukun kolahtavan, ja laahustavin askelin soljun eteiseen kurkistamaan ulko-oven ja välioven väliseen rakoon. Aamuauringon säteet antavat minulle tarvittavan valon aamiaisella ja kahvikuppi kädessä alan selailemaan aamun lehteä. Avaan seuraavan aukeaman ja silmäilen sivua, kunnes huomioni kiinnittyy jälkimmäisen sivun yläosaan. Kahvikuppi putoaa vapisevasta kädestäni ja särkyvät lattialle levittäen jäljellä olleen kahvin linoleumille. Keittiö on yhtäkkiä pimeyden kourissa, kunnes äkisti sokaiseva valonvälähdys saa huoneen hehkumaan hetkeksi aavemaisessa valossa. Sade alkaa ropisemaan ruosteiselle ikkunalaudalle. Astun takaisin makuuhuoneeseen, ja työpöytäni alta kuuluu korvia vihlova ääni aivan kuin tietokoneenikin olisi noussut vanhuuden horroksiltaan viimeiselle kuolonkorahdukselle. Lyyhistyn huoneen lattialle, ja maailmani romahtaa. Puolijohdepula on juuri aiheuttanut pelaajien henkisen joukkosukupuuton.

Junanvaunua metsästämissä

LEA ALLO

If a murderer came at me right now

I would fight but only out of principle

I don't want to die but

I wouldn't mind it

This is how it's going to be for a while

We are going to be locked up inside

With nobody to talk to

I don't want to die but

I wouldn't mind it

Istuessani taloni katolla noin kahdelta sinä yönä, jona kellot vaihdettiin kesäaikaan, ja katsellessani tähtiä kirjoitin tämän jotakuinkin depressiivisen "runon". Kaikilla meistä on herännyt erilaisia tunteita koronan aikana ja minulla nuo tunteet ovat olleet varsin negatiivisia. Tässä artikkelissa kerron hieman tunteita ja ajatuksia, joita tulevaisuus herättää, ja toivon edes jonkun samaistuvan.

Vuonna 2017 ilmestyneessä elokuvassa Happy Death Day päähenkilönä on nainen, jonka pitää elää sama päivä uudestaan ja uudestaan ja kuolla päivän lopussa joka kerta. Ideaa on käytetty monessa muussakin elokuvassa ja kirjassa, kuten Päiväni murmelina ja Edge of tomorrow (Elä, kuole, toista), mutta otin pääesimerkiksi Happy Death Dayn, koska se on kauhukomedialokuva. Nykyisen maailmantilanteen huomioon ottaen ja tulevaisuuteenkin katsoen kauhukomedia kuulostaa toivotummalta kuin dystopia.

Noin puoli vuotta olemme kaikki olleet loukussa omissa aikalupeissamme. Emme tietenkään kirjaimellisesti kuole päästäksemme aloittamaan päivämme uudestaan, mutta jokainen päivä on silti samanlainen.

Heräämme, istumme koneen ääreen, nukahdamme.

Joillekin tällainen jatkuvuus voi olla hyvistä; kotona saa keskittymisrauhaa, saa nukkua pidempään ja kavereillekin voi puhua somessa. Toisille (itseni mukaan lukien) etäily on ollut hieman erilaista

Elokuville, joissa aikaluupin käsite on käytössä, on yleensä niin, että kaikki muutkin elokuvan hahmot ovat jumissa samassa ajassa. Niin sanotusti muut eivät kasva tai muista mitään edellisistä tapahtumista. Lukiolaisena asia voi tuntua erilaiselta, siltä kuin olisit ainoa maailmassa, joka kokee saman päivän tapahtuvan yhä uudelleen. Siltä kuin muut jatkaisivat eteenpäin eivätkä edes huomaisi, kuinka jäät jälkeen. Ressun termein olet tippunut junasta.

Junan vauhti on kyllä kova; jo heti lukuvuoden alussa alkoi puhe ylioppilaskirjoituksista, joiden olin ajatellut tulevan vasta kolmosvuonna. "Siihenhän on vielä paljon aikaa", kuulin itseni usein sanovan. Olisi pitänyt arvata, että minun viivytelytaidoillani vuosikin menisi nopeasti. Ylioppilaskirjoitukset eivät silti ole ainoa asia, joka painaa lukiolaisten mieltä (no ehkä abien kuitenkin).

Koronavuosi (vai kuuluuko jo sanoa vuodet) on painanut monen mielenterveyden yhä lytympään, ja sekä meidän että maailman tulevaisuus on epävarmempaa kuin koskaan. Tulemmeko me olemaan se sukupolvi, joka ei puhu lapsenlapsilleen siitä, kuinka vaikeaa oli hiihtää kaksisataa kilometriä kouluun kesällä ja talvella, vaan siitä, kuinka vaikeaa oli istua paikallaan kuukausitolkulla?

Sitten tulee tietysti se pahin, hirvein uusi asia, johon keskittyminen ilman kavereiden tukea, saati koulurakennuksessa olemista ja muihin samaistumista, on kaikista vaikeinta. Uusi opetussuunnitelma. Jos kurssivalintojen tekeminen yhdessä luokkatoverien seurassa vuorotellen nauraa ja hermostuneena murahdellen oli vaikeaa, mitä — saanko kysyä — MITÄ meidän nyt pitäisi tehdä?

Esimerkiksi useimmiten ykkösvuonna käytäviä kursseja on monta, ja useat lukiolaiset hajauttavat pakollisia kurssejaan muille vuosille. Jos olet yksi tällaisista ihmisistä, otan osaa. Et ole tippunut junasta, sinut on vain kiltisti jätetty jonnekin Korson juna-asemalle kesken matkan. Yritäpä sieltä sitten saada kyytiä, seuraava juna tulee kirjaimellisesti ensi vuonna.

Siispä takaisin elokuvien maailmaan. Hieman koomistahan tämä kaikki on, lukion ja nuoren aikuisiän pitäisi olla elämän parasta aikaa, mutta täällä me kyykötämme selät rityssä omissa huoneissamme, valittaen YTL:n arviointikriteereistä, heräämisestä ja kaikista eniten uudesta opetussuunnitelmasta. Kauhuelokuvankin tästä saa, mutta toivottavasti voimme muokata siitä tragikomedian kevät-auringon lämmön vallatessa Suomen lukiolaisten mielet. Juna-asemallakin on mukavampi odottaa vaikka aurinkoa ottaen. Jopa jokaisessa aikaluupeelokuvassa päähenkilö pääsee omasta helvetistään pois aina jollain keinolla. Niin mekin toivottavasti pääsemme, jos ei muulla niin järkyttävällä määrällä Tiktokkia ja jäälatteja.

Thoughts Spring Brings to Mind

"SPRING: A lovely reminder of how beautiful change can truly be." - Anonymous

ARUBA GHUMMAN

Spring - the most delightful season of the year and the time for which many of us have been desperately waiting. What comes to your mind when you hear the word spring? What word do you think of? Is it hope?

We often tend to associate spring with hope for a couple of reasons, one of them being that after every winter, we know that the flowers will bloom again, it will get warmer, the days will get longer, nature will restore itself, the animals will get their food again, new offspring will be produced and this change, from winter to summer, we call it spring. Another reason is that after every depressing winter in Finland and after all those short dark days, spring brings light into our lives. We finally want to get out of our beds. We want to enjoy nature. In fact, it is scientifically proven that going outside on sunny days, especially in the spring, is found to increase memory and openness to new ideas. It also results in a better mood, at least compared to that in the winters. We very often might also encounter spring in poems, and we might interpret the meaning as hope. Hope for the best or know that everything will be okay. If nature can reinstate itself, why can we not give ourselves time to overcome whatever hardship is on our way?

If not hope, you might relate spring to a new beginning. Just like a new year is a new start for us, spring is a new beginning for nature. Fresh buds bloom, the trees get covered with their new green leaves, animals awaken, ground squirrels and different insects appear in nature again, and birds return from their winter migration. The Earth comes back to life.

Or if you don't identify spring with anything, you might simply be happy about the fact that summer vacations are approaching. Little school to go! You'll get to sleep more, spend some quality time with your loved ones, and get more time to focus on your hobbies as well as leisure activities. You may start feeling optimistic about everything. As Doug Larson wondrously states, "Spring is when you feel like whistling even with a shoe full of slush."

What about all the spring activities? You could be eager to participate in the spring celebrations, such as Walpurgis Night (Valborg) for which people light up bonfires and are carried away by the singing. Or Holi, the celebration of the colours of spring. Or the Songkran Water Festival of Thailand, which is also known as their New Year's Day. Maybe spring really is a new beginning, not only for nature but for us, too. It can serve as an opportunity for reflecting on how we overcame the past difficulties, and what we could have done differently. Just like the reflections we do on a new year. It once again reminds us that every ending has a new beginning with new opportunities and that the start of a new cycle should be warmly welcomed.

For whatever reason it is, spring is one of the most loved seasons, mainly because of the light and colors it spreads after the gloomy winters (especially when there is no snow around). To end the spring thoughts here, I have a quote by Rachel Carson:

"There is something infinitely healing in the repeated refrains of nature -- the assurance that dawn comes after every night, and spring after winter."

“Sehän oli vaan leikkiä” – Ahdistelu koskettaa monia, ja siitä täytyy puhua

Viime kuussa minulle tuli netissä vastaan uutinen 33-vuotiaasta Sarah Everardista, joka katosi Lontoossa maaliskuun kolmas päivä. Hänet kidnapattiin ja murhattiin brutaalisti. Tämän seurauksena sosiaalisessa mediassa on herännyt aktiivinen keskustelu ahdistelusta ja sen yleisyydestä erityisesti naisia kohtaan. Onko kukaan meistä oikeasti turvassa yhteiskunnassa, jossa elämme?

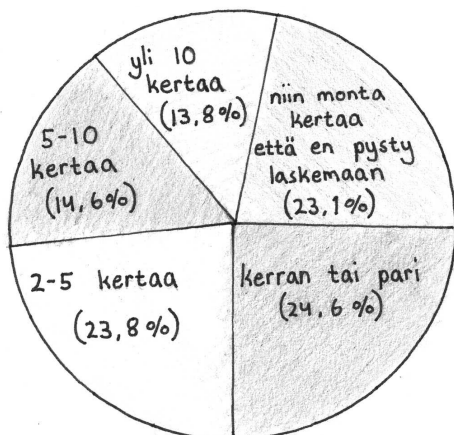
JULIA YLI-JASKARI

Pelko ahdistelun tai lähentelyn kohteeksi joutumisesta on monella läsnä joka päivä. Ehkä pelko ei ikinä edes kokonaan katoa mielestä: se tuntuu vain välillä voimakkaammalta. Ilalla kotiin käveltyäessä mietitään, onko tänään se päivä, kun ei päästäkään enää kotiin asti, ja bussia odotettaessa toivotaan, että ohi ajava auto ei pysähdy pysäkillä viereen. On vaikea itsekään käsittää, kuinka paljon pelko vaikuttaa omaan käyttäytymiseen. Se on tapa, automaatio ja selviytymiskeino, jotta osaamme toimia oikein ahdistelutilanteessa. Miksi kuitenkin meidän, ahdistelun kohteeksi joutuvien, täytyy olla niitä, jotka miettivät omaa käytöstään? On ahdistelijoiden tehtävä oppia käyttäytymään oikein.

Ensimmäisen kerran minua ahdisteltiin päiväkodissa

Viime kesänä koin (seksuaalista) ahdistelua lähes koko kesätyöjaksoni ajan.

Toteutin Ressun kansallisen puolen opiskelijoille aiheeseen liittyvän kyselyn, johon vastasi 179 henkilöä. En oikein tiennyt, millaisia kyselytuloksia odotin, mutta päädyin lukemaan niitä kyöneleet silmissä. Myös sanallisia vastauksia opiskelijoiden kokemuksista tuli paljon ja vain murto-osa niistä näkyy tämän artikkelin puhekuopissa. Niistäkin suuri osa oli niin sydäntäsärkeviä, että minun piti rajata rajuimmat kuvaukset tapahtumista pois.

Ulkonäköäni vuolaasti kehuva mies alkoi tiukkamaan minulta osotettani ja tarttui käsivarsiini. Menin paniikkiin, koska mies ei suostunut päästämään irti. Tämä tapahtui ollessani 13.

67 % vastaajista kertoi kokeneensa ahdistelua, ja 24,7 % vastasi, että heitä ei ole ahdisteltu. Prosentuaalisesti huomattavasti suurempi osa tytöistä Ressussa on joutunut ahdistelun kohteeksi poikiin verrattuna, mikä kuvaa myös osuvasti laajemmasta perspektiivistä katsottuna yhteiskunnallista tilannetta. 26:sta kyselyyn vastanneesta pojasta 9 kertoi joutuneensa ahdistelluksi, joten on silti tärkeää tietää, että ahdistelu ei ole vain naisoletettujen kokemana ongelma. Useimmissa sanallisissa vastauksissa ahdistelijan kuitenkin kerrottiin olleen mies.

Vakavimmissa seksuaalisen väkivallan tapauksissa tekijä on aina ollut joku tuttu, johon olen luullut voivani luottaa. Eniten on aina kuitenkin satuttanut se, kun kaverit ovat ottaneet ahdistelijan puolen.

Junassa matkalla koulusta kotiin tuntematon keski-ikäinen mies puhui videopuhelua ja kuvasi minua. Kommentoi kehoani ystävälleensä saksaksi tajuumatta, että ymmärsin kaiken mitä hän sanoi.

Viereisessä kaaviossa näkyvät vastaukset kysymykseen “Kuinka usein olet joutunut kokemaan ahdistelua?”. Nyky-yhteiskunnassa ahdistelua tapahtuu niin paljon, että sitä on alettu normalisoimaan. Kavereille kerrotaan, kuinka joku lähenteli kadulla ja sanotaan, että “no ei se ollut mikään iso juttu, ihan normaalia”. Ehkä tämä on myös yksi syy siihen, miksi 8,2 % vastaajista “ei osaa sanoa” onko heitä ahdisteltu vai ei, koska tottumisen myötä alkaa itse vähätteleämään omia kokemuksiaan. Läheskään kaikista kokemuksista ei myöskään puhuta. Uskotaanko meitä edes, jos kerromme ahdistelusta, ja jos uskotaan, tekeekö kukaan asialle mitään? Sinäkin tätä artikkelia lukeva saatat kokea ahdistavaksi sellaisen käytöksen, joka ei ehkä vaikuta mitenkään väärältä jonkun toisen näkökulmasta. Muista, että vika on aina ahdistelijassa, ei sinussa.

Kyselyssä melkein kaikki vastasivat ahdistelijan olevan usein tuntematon henkilö, mutta osa myös kertoi ahdistelijan olleen esimerkiksi kaveri, opettaja, seurustelukumppani, asiakas tai leiriohjaaja ja 6,9 % mukaan jopa oma perheenjäsen. On järkyttävää, jos edes oma perhe tai koti ei toimi turvapaikkana.

Muutama vanhempi mies alkoi huutelemaan meille. Yritimme jättää heidät huomiotta ja kävellä nopeammin, mutta he jatkoivat huutelua ja jahtasivat meitä jonkin matkaa, kun lähdimme juoksemaan pakoon. Samana yönä aiemmin taksikuski oli huudellut meille ikkunasta ja tarjonnut "ilmaista kyytiä".

5 km pituisen lenkin aikana pakettiauto hidasti viereeni ja sen sisällä olevat miehet huutelivat ja tööttäilivät muutaman minuutin ajan, sain perääni katseita vanhoilta miehiltä ja erään talon aitaan nojaavat miehet viheltelivät.

Ahdistelluksi joutuminen voi jättää pysyvän jäljen. Äärimmäisissä tapauksissa traumat saattavat vallata koko mielen jättämättä tilaa muille ajatuksille, minkä vuoksi niistä on tärkeää puhua. Keskustelu sosiaalisessa mediassa on laskenut monelle kynnystä jakaa oman kokemuksensa ja saada äänensä kuuluviin. Sinusta voi tuntua, että perhe tai kaverit eivät välttämättä tarjoa kaipaamaasi turvaa tai tukea, mutta aina on joku, joka ymmärtää. Apua on mahdollista saada ihan läheltä: koulussa on paljon luotettavia aikuisia kuten kuraattori, koulupsykologi ja terveydenhoitaja. Viereen on listattu myös muita hyviä tukipalveluita, jos tarvitset jonkun, jolle jutella. Jos ahdistelu täyttää rikoksen piirteet, siitä pitää ilmoittaa viranomaisille. Sinua kuunnellaan, ymmärretään ja uskotaan.

Tuttu ahdisteli minua vuosien ajan. Olin lapsi, hän aikuinen. Kukaan ei tehnyt asialle mitään, vaikka teot olivat julkisia eikä niitä piiloteltu.

Istuin kerran Steissillä odottamassa poikaystävääni, kun erittäin voimakkaasti humalainen mies tuli kähmimään, flirttailemaan ja puhumaan rivoja viereeni. Mies käytännössä makasi päälläni. Yritin elehtiä ohikulkijoille, että tarvitsisin apua, mutta kukaan ei pysähtynyt.

Mannerheimin Lastensuojeluliitto, Nuortennetti
Lasten ja nuorten puhelin 116 111

Helsingin Tyttöjen Talot, Loisto settlementti ry
tyttöjentalo.fi

Netari, Pelastakaa lapset ry
netari.fi

Helsingin Poikien Talot, Loisto settlementti ry
poikientalo.fi

Suomen Punainen risti,
Nuorten turvatalot

Sekasin-chat
sekasin247.fi

Raiskauskriisikeskus Tukinainen
0800-97899

Naisten Linja
0800 02400

Rikosuhripäivystys
RIKUchat

Olin 17-vuotiaana töissä jäätelökioskilla. Noin 45-vuotias mies tuli kioskille ja alkoi kehua "upeaa kroppaani". Hän kysyi, olenko täysi-ikäinen ja vastatessani, etten ole, totesi: "Noh, onhan sillä presidentilläkin nuori vaimo." Hän uhkasi jäädä odottelemaan, että työni loppuvat ja kuulemma aikoi viedä minut kotiinsa.

Opiskelin Oodissa yksin kun eräs vanhempi mies lähestyi minua ja istui ihan kiinni minuun. Pelästyin ja jähmetyin, enkä pystynyt estämään häntä. Hän alkoi kysellä kaikkea epäsovivaa ja vihjaili, yritti saada numeroni jne. Vastasin, etten ole kiinnostunut ja välttelin hänen katsettaan, jolloin hän otti leuastani kiinni ja pakotti katsekontaktiin.

My friend

ELINA FRONDELIUS

Tomorrow you will wake up in our bed but I won't be there. The windows have fogged up from the frost that bites when you step outside. Snowflakes glide along the rocks and remains of yesterday's snowfight. I have folded my clothes into clean piles and made you breakfast steaming from the kitchen table. It is better this way, and it will hurt at first. But you'll get through it like you always have. I will miss your emerald green eyes creasing every morning when I wake up next to you.

I will.

The phone rang a few months ago, the test results had come in positive. Positive for cancer. Now there's a small creature living inside of me, wandering around trying to find more places to call home. Like a migraine that never agrees to leave. All of those closed doors just because of me.

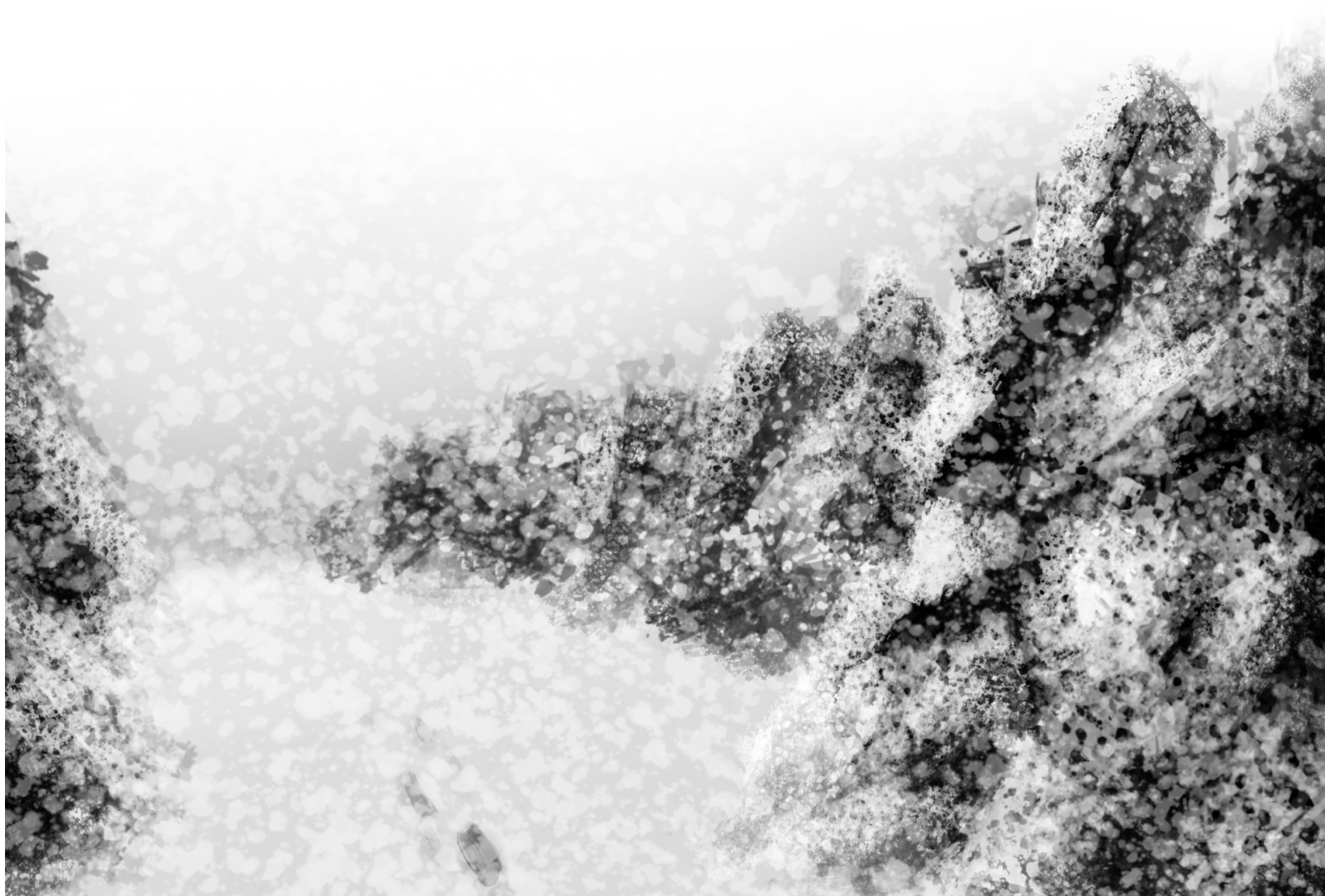
But I will make that creature my friend.

My friend that slowly carves my body until I will only be bones waiting for a permission from God. The wind caresses my rosy cheeks as I take off the shoes you bought me and slide my pale feet under the prickling sand. The tiny grains grind my soles the same way they did the night we met.

But I won't look back.

I'll travel the world with my new friend and not look back. I'll leave my last footprints spread around every city. Because in a moment I will be just one of those snowflakes falling from the sky, peacefully.

Was posted at Med Geeks club Creativity Contest 2021 Instagram page

Sanottua

Koska opettajatkin ovat vain ihmisiä.

“Tällaisia orjia me maikat
ollaan.”

“Vladimir Volodja
Putin.”

**“Pikkusen
epätäydellistä
elämää kun joutuu
näitä tunteja.”**

puhuu Tik-Tokista ”Mä
menin viime vuonna ker-
ran kokeilee, mut se oli
niin hurja paikka, etten
mä pysynyt siellä kauaa.”

**”Tykkään Stalinista ja Hitleristä ... siis
akateemisesti.”**

“Onpa norssit
nyt kovin kaloja
täällä.”

“Mitä teille tulee mieleen
Leninistä? Opiskelija:
”Saanks mä käydä
vessassa?”

“Mul on vuosi 2023.”

“Kuuluuko tää humina
teidän päästä?”

“Pluto on jäänyt
pois planeettojen
luokkakuvasta...
sydäntäsärkevää.”

“Yks Wilhelm sinne
tänne.”

“Jos sä et pyydä
anteeks, me ei olla
enää kavereita.”

“Pakko kyllä nyt yskäistä sen verran,
että laitan mikin pois päältä.”

**“Viini on tarpeellinen
elintarvike.”**

“Juoksen mäkeä
ja teen kyykkyjä
himassa, aivan 0/5.”

“Origamiteemaiset
siirtymät ovat kyllä
luovuuden kukoistus.”

“No nyt on aika huge.”

KUN VIIMEINEN JAKSO PÄÄTTYY

sg 2021